

A dyž duše má zdrímała,
tu jsúc unavená,
rychle jest se probudíła
hłasem Krista Pána,
když slyšeła hlas slavička,
słowa Božího synáčka,
sladkost' ucítíła.

O jaké já mám užítky
z mého poslúchání,
nebo krásnější muziky
na tom světě není;
tak se mi ten hlas zalúbíł,
že bych pro něj trpět volíł
rozličné zármutky.

Nic jiného na tom světě
nežádá duše má,
ve dně, v noci, v zimě v létě,
zalíbení své má
v hlasu slavička pravého,
-Jezu Krista pána svého,
krále nebeského.

O půł noci jak zazpívá
s Nykodýmem půjdu,
Pána Krista bedlivě já
poslúchati budu;
slaviček ten obyčej má,
že o půł noci zazpívá
veselú písničku.

A s svatým Petrem prede dněm
vystoupíme z łodi,
než se trochu ohlédneme,
Pán po vodě chodí;
podává nám pravé ruky,
nebojme se utonutí,
Pán nás vysvobodí.

Vstanu ráno za svitání,
s Marií pospíším,
zdáž pak slavička zpívání
u hrobu uslyším;

nesa v srdci svém vonnú masť,
modlitbu svú chci pred něj kłast,
jednú jej tam slyším.

Půjdu s Kananejskú ženú,
když slúnce vychází,
budu volat mysli věrnú,
Pán se již ohlíží;
hotový jest mne slyšeti,
v mém zármutku potěšiti
mně sobě nestíží.

S Samarytankú v poledně
půjdu poslechnúti,
u studnice Jakubové,
tam slyším zpívati,
toho slavička Božského,
Jezukrista Pána mého,
což mám víc žádati!

Také v nešporní hodinu
s Iotrem se obrátím,
v Kristu Pánu Hospodinu.
milosti neztratím;
tu uslyším prelibý hlas:
Jistotně budeš dnešní čas
se mnú se těšiti.

Večér též půjdu s Jozefem,
slúnce se sklónívá,
tuť jest všecek svět zarmúcen,
slaviček nezpívá;
zatým musím oplakati,
smřť Kristovu litovati,
słze duše vylévá.

Večér půjdu do městečka
Emaus řečeného,
neb ně tahne mysli všecka
již z světa bídného;
aj tú celú naději mám,
že na téj cestě uhlídám
zasé Pána svého.